

met het militaire bestuur samen te werken – tegen weerspanningen zullen gepaste maatregelen genomen worden zoals verbanning.

De bestaande belangen van Duitse en Italiaanse burgers zullen ontzien worden maar de uitbreiding van dergelijke belangen zal zoveel mogelijk beperkt worden.

Chineze ingezetenen zullen er toe gebracht worden, het regime van Tsjiang Kai-sjek in de steek te laten, medewerking te verlenen en zich aan te sluiten bij onze politiek.

Op inheemse ingezetenen zal een invloed worden uitgeoefend die bij hen vertrouwen wekt in de keizerlijke strijdkrachten en een voortijdig aanmoedigen van inheemse onafhankelijkheidsbewegingen zal vermeden worden.¹

Op 21 november, daags nadat deze beginselen waren vastgesteld, werd door de Contactraad een commissie opgericht die de in de *Nanjo* te voeren economische politiek verder moest uitwerken. Ook toen was nog niet definitief tot oorlog besloten – dat besluit werd op 29 november genomen. Nu iets op ons relaas vooruitlopend, willen wij vermelden dat de commissie voor de economische politiek op 12 december, enkele dagen dus na het uitbreken van de oorlog in de *Pacific*, haar voorstellen goedgekeurd zag door de Contactraad; in die voorstellen¹ werden de landen van de *Nanjo* in twee groepen verdeeld, groep A en groep B. Groep A omvatte Nederlands-Indië, Brits-Borneo, Malakka en de Philippijnen, groep B Frans-Indo-China en Thailand. In de landen van groep A moesten de hulpbronnen zo snel mogelijk verder ontwikkeld en moest een geleide economie worden ingevoerd – aan die van groep B zou pas later aandacht worden besteed. Alle voorstellen waren er op gericht, Japan de beschikking te geven over zoveel mogelijk grondstoffen, en uiteindelijk moesten zowel de A- als de B-landen er toe bijdragen dat wat nu 'de Groot-Oost-Aziatische Welvaartssfeer' heette, volledig in de eigen behoeften zou kunnen voorzien. Bij het verhogen van de productie van grondstoffen diende aan de aardolie prioriteit te worden gegeven (de plannen hielden in dat de Indische aardoliebronnen in het eerste jaar na hun verovering 300 000 ton zouden opleveren, in het tweede jaar 2,4 mln ton, in het derde 4,8 mln), de inheemse industrie moest alleen worden bevorderd voorzover zij voor Japan van belang was, vijandelijke eigendommen moesten onder beheer gesteld of door onteigening verworven worden en Japanse importgoederen moesten in de eerste plaats aan diegenen ter beschikking gesteld worden die rechtstreeks werkzaam waren ten behoeve van de uitvoer naar Japan.

¹ Tekst in a.v., p. 17 e.v.